

[21st December 1953]

Hon. Members Sri Kanaran, Sri S. Rajalingam, Sri K. P. Gopalan and Sri T. C. Narayanan Nambiar demanded a poll.

The motion was again put and declared lost.

The demand for a poll was not pressed.

MR. SPEAKER:—"I will now put the main motion to the vote of the House. The question is—

'That Government be granted a sum not exceeding Rupees 38,10,500 under Demand I—Land Revenue Department.' "

The Demand was put and carried and the grant was made.

Announcement by the Hon. Speaker.

MR. SPEAKER:—"Before we take up the next Demand, I desire to bring to the notice of the House a small correction in tomorrow's agenda circulated to hon. Members. It is stated there that the House will meet at 11 o'clock. The House will meet at 9 o'clock and not at 11 o'clock. Now the Hon. Minister for Revenue may move the next Demand."

(2) DEMAND VII—GENERAL SALES TAX AND OTHER TAXES
AND DUTIES ADMINISTRATION.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER:—"Mr. Speaker, Sir, on the recommendation of the Governor I beg to move—

'That the Government be granted a sum not exceeding Rupees 50,80,300 under Demand VII—General Sales Tax and Other Taxes and Duties Administration.' "

MR. SPEAKER:—Motion moved—

'That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 50,80,300 under Demand VII—General Sales Tax and other Taxes and Duties Administration.'

"As usual I fix three hours for the discussion of this Demand. The hon. Member Sri Vinayakam may now move his cut motion."

* SRI K. VINAYAKAM:—"Mr. Speaker, Sir, I beg to move the cut motion standing in my name, namely:—

'That the allotment of Rs. 50,80,300 under Demand VII—General Sales Tax and other Taxes and Duties Administration be reduced by Rs. 100.'

"Sir, under Demand VII the Hon. Minister has asked for an allotment of Rs. 50,80,300 to carry on this sales tax administration. The object of my cut motion is to press on the Government the necessity to waive the sales tax on perishables such as fruits, fish, vegetables, mutton, etc. Before going into the merits of the case, let me examine how this General Sales Tax came into being in our State. Before this tax was imposed, Government were getting fabulous income through taxation on liquor. When the Congress Party came into power, they wanted to put into effect

21st December 1953] [Sri K. Vinayakam]

some of their faddist theories. One such was the Prohibition policy. Let us not now go into the ethics of that policy. The Government gave up a substantial portion of their revenue by adopting this policy of introducing Prohibition. They had therefore every right to find out other sources to reimburse the loss sustained by the introduction of Prohibition. In the initial stages, this loss was made good by the imposition of the General Sales Tax.

“ Firstly, it was our Hon. Chief Minister who was in-charge of Sales Tax in those days and it was he who introduced it by saying that he would collect one pie per rupee on every turnover. Gradually that became the main source of income for the Government along with the land revenue. Then it developed into two pies and now it is three pies. It has come to stay. I am not pleading before the Government that they should waive the sales tax totally but I want that certain commodities should be exempted from the sales tax. The yield through sales tax has been very good and as one former Minister put it, it is the ‘*kamadhenu*’ for the Government as far as the income is concerned. But, at the same time, the Government fail to look at the hardships that are caused by this kind of imposition of sales tax upon the ordinary poor men of our country. To put it in a familiar way as an ordinary man could understand it, it is ‘*yemen*’ (devil) that is being imposed on the common man. This tax, as it is, is an all-pervading tax. There is no commodity in our country that could be sold or purchased without being brought under the influence of the Sales Tax. To that extent, the Government deserve congratulations from our side! What stands in their way of conceding our request, viz., exempting a few perishables? For instance, a man’s rudimentary requirement is, after all, food and if sales tax on food could be waived, the Government would not lose a great slice of their income. We have no quarrel with the Government if they could come forward to impose a higher rate of sales tax on luxuries. There are certain luxuries which are yet capable of being taxed at a higher rate. For instance, luxuries like motor car, wrist-watch, diamond ring, gold and radio could be taxed heavily. The rich man who comes forward to purchase a luxury commodity like motor car can afford to pay a little more if that could compensate the loss sustained by the Government by exempting the articles we have asked for from sales tax. So, the policy of the Government must be to tax the rich more and to tax the poor less, and thus apply the sound canons of public finance. I request the Government to concentrate more upon this aspect of the question.

“ The Hon. Minister for Finance explained yesterday that after all, he was not taxing the foodstuffs much. In the course of his explanation, he said that out of the foodstuffs that are produced in our State, not less than 75 per cent of the foodstuffs are consumed by the producers and men like cultivators and labourers working on the field. Assuming that his premises is correct, what

[Sri K. Vinayakam] [21st December 1953]

is the amount that is being collected on the remaining 25 per cent of the foodstuffs which are brought to the market. Even out of this 25 per cent, he pointed out, that 10 or 15 per cent of the foodstuffs are sold in head-loads and in small quantities which are not capable of being taxed. Even assuming his thesis to be correct, what is the exact quantity of rice that is being sold in the market which comes under general sales tax? It is 10 or 15 per cent. He pleads that only 10 or 15 per cent of the foodgrains like rice or whatever foodstuff that may be, are sold in urban areas like the City of Madras, industrial cities, district headquarters, taluk headquarters and only these foodstuffs are taxed and not the foodgrains that are sold in the villages. Now, I ask the Hon. the Minister for Finance to ponder over and extend this point still further? What is the income by way of sales tax which the Government realize by such kind of turnover, viz., 15 per cent of the foodgrains? That would be tantalisingly negligible when compared to the total amount of sales tax that is being collected by the Government. Using his own argument, I once again plead that he must extend this point still further, he will come to the clear conclusion that, after all, the tax realized in this respect will be negligible. If he would be gracious enough to waive that tax on foodstuffs, he would be doing a good turn to the entire country. The Congress Government will naturally claim a very good name, a very good reputation from the masses that they have acceded to the request of the Opposition and that they have foregone a small slice of their income under sales tax.

“ Sir, there is another aspect of the question. The administration of sales tax has caused considerable difficulty to the merchants who are made to pay general sales tax. I have incessantly heard plenty of reports from poor merchants about the considerable amount of difficulties caused to them. For instance, quoting an experience from my personal life, I may tell the House that I had a small business in the City of Madras. Five years ago, I wound up that business due to repercussions in the market. Then I surrendered my accounts to the sales tax officials and made them know that I closed the business, and that I owed no money to the Government under the head, ‘Sales tax.’ After a lapse of five years, I found another notice propping up before my doors, asking me to surrender my accounts and to show cause why I was not paying the tax due to them. I am only quoting this instance to show how the officials are so careless in administering matters of this kind. They heap their files one upon another and they take their own time and dispose of these files in a leisurely way. Is it not their duty to point out any arrears of sales tax at least the next year? They kept quiet for five years and after a lapse of five years they come up and ask a person why he should not be penalized for not having paid the sales tax. I ask, why should not the Government servant concerned be taken to task for having failed to look into the matter for the last five years? Is it the fault of the person, his not having paid it for the last five years? Instead, it is dereliction of duty on the part of the officials

21st December 1953] [Sri K. Vinayakam]

for not looking into this question so long. Of course, I could easily argue with them and I got out of the mess. If that could be the condition of a Member of the Legislative Assembly, I shudder to think, what would be the condition of the common man who has no power of argument and who has no channel of vindicating his position before the demi-gods, the officials.

“ Lastly, I would like to touch upon one serious problem that is confronting the merchants from every quarter of our country. We have heard merchants complaining about the hardships caused by the imposition of multi-point Sales Tax. The Government have turned a deaf ear to our suggestion that there should be no multi-point sales tax and they have failed to rectify the mistakes that are pointed out by hon. Members of the Opposition. Sir, we are not now asking to waive sales tax completely but there is a good amount of logic behind the argument that the sales tax must be imposed at one and one point only and not at all points. For instance, take the history of a product like beedi. From the stage of production to the stage when it is finally consumed by the consumer it gets taxed at many stages. Firstly, when the tobacco is produced and sold by the agriculturist to the tobacco merchant, the tobacco merchant pays the tax. Secondly, when the tobacco merchant sells it to the wholesaler, the wholesaler pays the tax. Thirdly, when the wholesaler sells it to the manufacturer, the manufacturer pays the tax. Fourthly, when the manufacturer sells it to the retail vendor, the retail vendor also pays the tax. Finally, when the retail vendor sells the beedi to the consumer, the consumer has also to pay the tax. Thus, from the agriculturist to the tobacco merchant, from the tobacco merchant to the wholesaler, from the wholesaler to the manufacturer, from the manufacturer to the retail vendor and from the retail vendor to the consumer who is finally made to pay for all these, a commodity like beedi gets taxed at not less than half a dozen times. It is the same case with every other commodity and the whole process goes on from wholesaler to retailer and from retailer to the consumer. If this is the state of affairs, the Government could easily imagine the amount of hardship caused to the people. The Government, of course, are likely to come to the conclusion that at every stage of these transactions they derive some income and the finances of the State get augmented to that extent. So far as the finances of the Government are concerned, it may be a sound principle but the Government must also consider how greatly handicapped the people are. Sound canons of public finance lay down that any tax must be so collected that the people who pay the tax should not feel any hardship or feel it ‘burdensome.’ The General Sales Tax is one such tax which falls far below these accepted canons of public finance.

“ I therefore feel that every commodity that is subjected to the sales tax in our country should be taxed at only one point. The Hon. the Minister for Finance was arguing yesterday that this single-point Sales-Tax was a very nebulous one and that if the Government or their officials were careless and overlooked it

4-50
p.m.

[Sri K. Vinayakam] [21st December 1953]

at the point at which a commodity was to be taxed, there was a likelihood that the commodity would never get taxed at all. He was pleading that if the officials were not vigilant enough to watch and see that the commodity is taxed at the first point, it is likely to be brought to the consumer without being taxed. I do understand the argument of the Hon. the Finance Minister but, why should not the Government extract proper work from their officials and make them exercise strict control at the point at which a commodity is to be taxed? Let not the Government imagine that their officials are such a lazy type of men or such a careless type of men. They are more harsh than the Government are ever likely to believe them to be. If the Government bring in legislation to levy Sales Tax at a single point and then entrust the work of collecting the tax either at the stage of production or at the final stage when it is bought by the consumer, I do think the officials will be careful enough to watch and see that no commodity escapes taxation. Relying, therefore, on the capacity of the Government officials, I once again plead that the Government should consider this point favourably.

“Sir, the Hon. the Minister for Finance was kind enough to mention yesterday that there were a few commodities like cotton and cigarettes which are being taxed at one stage only. I would ask of him whether these are the only commodities that go to make up the living of a man. There are many other commodities which are absolute necessities for the mere existence of a man. These commodities must therefore be exempted from Sales Tax or they must at least be taxed at one single point only. Once again, I finally plead with the Government that they should consider the desirability of waiving the tax at least on perishables like vegetables, fish, mutton and food-stuffs. Thank you, Sir.”

MR. SPEAKER :—“Motion moved—

‘That the allotment of Rs. 50,80,300 under Demand VII—General Sales Tax and other Taxes and Duties Administration be reduced by Rs. 100.’”

(At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

4-55
p.m.

* SRI S. RAMALINGAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, என் பெயரால் இருக்கும் கீழ்க்கண்ட வெட்டுப் பிரேரணையை பிரேரேபித்துப் பேசுகிறேன் [to ascertain the reasons (1) for not exempting from this tax food articles such as fish, egg, mutton, and (2) for not levying this tax at one point alone on other commodities] அதாவது முட்டை, இறைச்சி, மீன் போன்ற உணவு பொருள்கள் மீது விற்பனை வரியி லிருந்து விளக்கு அளிப்பதோடு பாக்கி இருக்கக்கூடிய சாமான்களுக்கு ஒரே இடத்தில் வரி போடவேண்டும் என்ற பிரேரணையை பிரேரேபித்து சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நேற்று கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் பேசும்போது விற்பனை வரியை ஒரு கட்டத்தில்தான் போட வேண்டும் என்பதற்கு சபையில் நிறைய ஆதரவு இருக்கிறது. அந்தக் கிளர்ச்சி வெளியில் நடப்பதில் நியாயம் இருக்கிறது என்று அவர் சொன்னார். அப்படி ஒருமுறை வரி போட்டால் அந்த வரியிலிருந்து தப்பித்துக்கொள் வதற்கு வியாபாரிகளுக்கு ஒரு நோக்கம் ஏற்படும். ஏனென்றால் இப்பொழுது

21st December 1953] [Sri S. Ramalingam]

இருப்பதை விட அதிகமான அளவிற்கு வரி போட நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும், அதிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் என்றும் சொன்னார். எங்கு பார்த்தாலும் சென்னை ராஜ்யம் பூரா விலும் இந்த விற்பனை வரியை ஒரு இடத்தில்தான் போடவேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி நடந்துகொண்டு வருகிறது. அப்படி இருக்கும்போது இந்த வருஷத்தில் -தை நீடிப்பதற்கு என்ன காரணம் என்பதை கனம் மந்திரி அவர்கள் கவனிக்கவேண்டும். இந்த விற்பனை வரியை சுமார் பத்து வருஷங்களுக்குமுன் போடப்பட்டது. அப்பொழுது இருந்த விலை வாசிகள் இப்பொழுது இல்லை. இன்றைக்கு விலைவாசிகள் பல மடங்கு உயர்ந்து இருக்கிறது. அப்பொழுது விற்பனை வரி போடப்பட்டதானது உற்பத்தி முதற்கொண்டு கடைசியில் சில்லரை வியாபாரிகள் வரையில் இந்த விற்பனை வரியைக் கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. அன்று ஒரு மூட்டை அரிசி ரூ. 30 வாங்கிவற்ற வியாபாரி இன்று அவன் ரூ. 30 கொடுத்து வாங்கி விற்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. அதனால் அவர்கள் விற்பனை வரி கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுவதால் விற்பனை வரியிலிருந்து தப்பவேண்டும் என்று தந்திரங்கள் செய்கிறார்கள். அதுமட்டும் அல்ல. சர்க்கார் அதிகாரிகள் வியாபாரிகளிடம் நடந்து கொள்ளும்முறை இருக்கிறதே அது. இந்த ஒரு வருஷ காலமாக மிகவும் மோசமாகக் கொண்டு வருகிறது. குறிப்பாகச் சொன்னால் சன்னைச் சின்ன கடைகள் அபராதம் கொடுக்கவேண்டும் என்று அபராதம் போட்டுவிட்டு அவர்கள் அந்த அபராதத்தைக் கொடுக்கும் முன் அவர்களுடைய கல்லாபெட்டியில் இருக்கும் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். அந்த கல்லாவில் சுமார் ரூ. 15 அல்லது 20 இருக்கும். அவர்களுக்கு ரூ. 30, 35 என்று அபராதம் போட்டுவிடுகிறார்கள். இவ்விதம் வருஷத்தில் 400, 500 ரூபாய்க்கு வியாபாரம் செய்யும் சிறிய முதலாளிகளுக்கு ரூ. 30, 35 என்று அபராதம் போட்டால் அவர்களால் எவ்விதம் சமாளிக்கமுடியும். அதை ஆட்சேபித்தால் உங்களுக்கு அப்பெட்லெட் கோர்ட்டு இருக்கிறது, அங்கு போய் உங்களுடைய குறைவை தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். அவர்களால் அப்பெட்லெட் கோர்ட்டுக்கு போகமுடியுமா? இந்த நிலைமையில் சிறிய வியாபாரிகள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு திண்டாடிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அது மட்டும் அல்ல. விலைவாசி வீழ்ச்சியினால் இப்பொழுது பல கடைகள் மூடப்பட்டு இருக்கின்றன. அவர்களால் இந்த விற்பனை வரியைக் கொடுக்க முடியாமலிருப்பதால் அவர்கள் கடையை மூடி விட்டார்கள். மற்றும் அவர்கள் இந்த விற்பனை வரியைக் கட்டா விட்டால் ஜெயிலுக்குப் போகக்கூடிய நிர்ப்பந்தங்கூட அவர்களுக்கு வருகிறது. இப்பொழுது எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருக்கிறது. ஒரு சின்ன கடை வியாபாரி போன் வருஷம் கடைவைத்து நடத்தி அது கர்ப்பிடியாகாமல் இந்த வருஷம் அதை எடுத்து விட்டான். பிறகு 6, 7 மாதம் கழித்துவேறு ஒரு இடத்தில் கடையை வைத்து நடத்தி வருகிறான். விற்பனை அதிகாரி அந்த இடத்தைச் சுற்றி வரும்போது இந்த வியாபாரி கடை வைத்திருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு உனக்கு விற்பனை வரி பாக்கி இருக்கிறது; நீ அதைக் கட்டவேண்டும் என்று சொல்லி அவன் கடையிலிருந்து கல்லாவை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். அந்த கல்லாவில் சுமார் ரூ. 35 இருந்தது; அதையும் எடுத்துக்கொண்டுபோய்விட்டார். இவ்விதம் விற்பனை வரி அதிகாரிகள் நடந்து வருகிறார்கள். அவ்விதம் அவர்களுடைய கல்லாவை எடுத்துக்கொண்டு போவதினால் கடைக்காரர்கள் தங்கள் நாயையத்தை காப்பாற்ற முடியவில்லை. இவ்விதம் பலமுனை விற்பனை வரி போடுவதால் அதைக்கொடுக்காமல் வியாபாரிகள் நசித்து வருகின்றார்கள். ஆகவே அதை எடுக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்து வருகிறார்கள். அந்த சின்னக் கடைக்காரர்கள் தங்களால் அந்த பலமுனை விற்பனை வரியைக் கொடுக்க முடியவில்லை என்றும் அதை எடுக்கவேண்டும் என்றும் அதை எதிர்த்து மிகப் பெரிய கிளர்ச்சி செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். பல இடங்களில் கடை அடைப்பு கிளர்ச்சிக்கூட செய்கிறார்கள். இந்த கிளர்ச்சிக்கு செவியாப்பதது ஒருமுனை விற்பனை வரி போடவேண்டும். இவ்விதம் ஒருமுனை விற்பனை வரி போட்டால் பெரிய வியாபாரிகள் இந்த வரியைக் கொடுக்காமல் தப்ப முடியாதபடி பார்த்துக் கொள்ள

[Sri S. Ramalingam]

[21st Decem্বর 1953]

முடியும். அத்துடன் ஒருமுனை வரி போடுவதால் அதை வசூல் செய்வதிலும் கஷ்டம் இராது. அதனால் விற்பனை வரி நிர்வாகச் சிலவும் குறையும். இப்பொழுது பெரிய நிர்வாகத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இவ்வளவு பெரிய நிர்வாகம் வைத்துக்கொள்வதற்கு அவசியம் இல்லாமல் போய்விடும். செலவும் கண்டிப்பாக குறையும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அந்த விதத்தில் சில்லரை வியாபாரிகளை நாம் காப்பாற்ற முடியும். அதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தவேண்டும். அத்துடன் உணவு பொருள்கள் மீதுள்ள வரியையும் ரத்து செய்யவேண்டும். அதைப் பற்றி கனம் வினாயகம் அவர்கள்கூட பேசினார். நிதி மந்திரி 15 சத விசிதத்திற்கு மேல் நம் நாட்டில் வரி போடுவது கிடையாது என்றும் குறிப்பிட்டார். உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் தொழிலாளிகள் 85 சத விசிதம் சாப்பிட்டு விடுகிறார்கள். ஆகையால் மீதியுள்ள 15 சதத்திற்கு விலக்கு அளிக்க வேலை இல்லை என்று சொல்லுவது சரியல்ல. இப்பொழுது தஞ்சை ஜில்லாவில் உணவுப் பொருள் விநியோகத் துறையில் அவர்கள் எல்லாவற்றையும் சாப்பிடுவது இல்லை. மாகாணத்திலுள்ள மற்ற எல்லா கிராமங்களுக்கும் தஞ்சையிலிருந்து தான் அரிசி போக வேண்டியதாக இருக்கிறது. அவைகள் விற்பனை வரி இல்லாமல் போவது இல்லை. பெரிய வியாபாரிகள் வரி கொடுக்கிறார்கள். திருநெல்வேலியிலுள்ள பெரிய வியாபாரி அதற்கு வரி கொடுக்கிறார். அவரிடமிருந்து சில்லரை வியாபாரி வாங்கி அவரும் அந்த வரி கொடுத்துதான் வாங்குகிறார். அவரிடமிருந்து வாங்குகிறவர்களும் அதற்கு வரி கொடுத்துதான் வாங்குகிறார்கள். சாத் தூரிக் விற்பனையும் மிகவும் தஞ்சைக்கு வருகிறது. அதற்குள்ள பெரிய வியாபாரியும் அதற்கு வரி கொடுக்கிறார்கள். அவனிடமிருந்து வாங்கும் தரகு வியாபாரியும் அதற்கு வரி கொடுக்கிறான். அந்தத் தரகு வியாபாரியிடமிருந்து மண்டி வியாபாரி வாங்கும்போது அவனும் வரி கொடுக்கிறான். அவனிடமிருந்து சிறிய வியாபாரி வாங்கும்போதும் அவனும் அதற்கு வரி கொடுக்கிறான். கீழே போகப் போக ஒவ்வொருவரும் வரி வாங்கிக் கொண்டுதான் வருகிறார்கள். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலிருந்தும் வரும் பொருள்களுக்கு மற்ற ஜில்லாவில் வரி கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு கிராமமும் இன்றைய தினம் சுய தேவையை பூர்த்தி செய்துகொள்ளக் கூடியதாக இல்லை. உணவு பொருள்களை அவைகள் மற்ற இடங்களிலிருந்து தான் எதிர்பார்க்கிறது. அதனால் ஒவ்வொருவரும் கட்டாயமாக வரி கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. குறைந்த அளவு உணவுப் பொருள் மீது தான் வரி போடப்படுகின்றது என்று சொல்லுவது சரியல்ல. அதனால் உணவுப் பொருள்கள் மீதுள்ள வரியை கட்டாயமாக எடுக்கவேண்டும். சாதாரணமாக முட்டை, இறைச்சி, மீன் முதலிய அழகல் பொருள்களின் மீதுள்ள வரிகளை நீக்கவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அவைகளுக்கு வரி போடுவது என்பது மிகவும் பெரிய அக்கிரமம் என்று தோன்றுகிறது. கசாப்புக் கடைக்காரர்களுக்கு இப்பொழுது வரி போடுகிறார்கள். அவன் ஒரு நாளைக்கு இரண்டொரு ஆடு மாடுகளை அறுத்து ஜீவனம் செய்கிறான். அவன் செய்கிற பாயம் பெரிய பாயமாக இருக்கிறது. அவன் பெரிய பாயத்தை செய்து ஜீவனம் நடத்திக்கொண்டிருக்கும் போது அவனுக்கு நாம் வரி போட்டால் அவன் செய்யும் பாயத்தைவிட நாம் செய்யும் பாயம் அதிகமாக இருக்கிறது. அந்தப் பெரிய பாயத்தையும் நாம் செய்யக்கூடாது. மற்றும் அவர்கள் கணக்கு வைத்துக் கொள்ள முடியாது. அவர்களுக்கு நஷ்டம் வரலாம். அவர்களும் வரி கொடுக்க வேண்டும் என்று நிர்பந்தம் செய்வது மிகவும் கஷ்டமான காரியம். அதன் மீது வரி கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் அது சரியல்ல. ஆகவே இந்த மாதிரியான சாமான்கள் மீது வரி போடுவதை உடனே ரத்து செய்யவேண்டும். கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் பேசும் போது நிலச்சீர்திருத்தம் கொண்டுவர தீவிர கவனம் செலுத்துவதாகச் சொன்னார். அதைப் போலவே ஒரு கட்டத்தில் வரி போடுவதைப் பற்றியும் உணவுப் பொருள்கள் மீது வரி போடுவதற்கு விலக்கு அளிப்பதைப்பற்றியும் எந்த வாக்கையும் சபைக்கு அளிக்கவில்லை. அதற்கு இப்பொழுது வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்த உணவுப் பொருள்கள் மீது இருக்கும் வரி நீடிப்பது மிக ஆபத்து.

21st December 1953] [Sri S. Ramalingam]

அதனால் நியாயமாக வாழ்க்கை நடத்த முடியாது. அதனால் சில்லரை வியாபாரிகள் பெயர் சொல்லக்கூடிய அளவில் கொண்டு போய் விடுகிறது. அத்துடன் அவர்கள் தப்புக் கணக்கு வைத்துக் கொள்வதற்கு நிர்ப்பந்தப் படுத்தப் படுகிறார்கள். இன்னும் அவர்கள் ஜெயிலுக்குப் போவதற்கும் தயாராக இருக்கிறார்கள். இந்த மோசமான நிலைமையில் அவர்களைக் கொண்டு போய்விடுகிறது. ஆகவே இந்த நிலைமையில் உணவுப் பொருள்கள் மீதுள்ள விற்பனை வரியை ரத்து செய்யவேண்டும் என்றும் ஒரு கட்டத்தில் இந்த விற்பனை வரியைப் போடவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டு நான் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI L. C. PAIS :—“ Mr. Deputy Speaker Sir, I support 5 p.m. the main Demand and in doing so I would just like to refer to a few matters. In the first place I wish to refer to that vexed controversy which is going on today in this House, in the Press and elsewhere regarding the substitution of the single point levy in the place of the multi point levy sales tax. There have been considerable arguments advanced on this question and I do not want to repeat them again here. The question has been discussed threadbare. I wish to refer to one aspect of the matter and that aspect has found a mention in one of the leading editorials in the *Madras Mail*. Reference was made there to what is known as ‘concealed taxation’. So far as the multi-point sales tax is concerned, it comes under the category of what is known as concealed taxation. Every person who uses a particular article—may be for consumption or for any other purpose—has a right to know exactly what he is being asked to pay as sales tax. When Government tax at one point we know exactly what we are paying. But when the Government tax a commodity at different points and at different stages, though the tax may be a few pies at each stage, when put together it will come to a good deal. Therefore I wish to stress particularly in favour of a single point levy.

“ Coming now to the question of taxes in general, I wish in this connection to refer to one or two points. One of the biggest surprises we had in the Budget was when we came to know that the surplus which was expected to be very much more dwindled to just Rs. 23 lakhs. At the time when the Andhra State was formed it was expected that there would be a big surplus in favour of the residuary Madras State and that with the aid of this big surplus the Government would be able to wipe away some of the minor items of taxation, especially those which have been introduced last year as a stopgap measure. Now what is the position to-day? We have got every one of these taxes. The Hon. Minister for Finance has already hinted that some new taxation is coming. This has resulted in considerable frustration among the public.

“ My submission with regard to taxes in general is two-fold. Having regard to the fact that the incidence of taxation in the State is very high, it is necessary to devise ways and means to reduce the tax structure. Secondly new taxation measures should

[Sri L. C. Pais] [21st December 1953]

not be resorted to until we have had the report of the Taxation Commission instituted by the Union Government. This Taxation Commission has already been moving from place to place recording evidence and investigating into the taxation structure of the different States. So far it has not come to Madras. Anyhow it will visit this place and will investigate into the taxation structure of this State. It may be that according to them even the scheme of Prohibition may undergo some modification. I do not for a moment say that Prohibition has not done any good. It has done some good. But the question that is raised by a section of the public is, at what cost, and at what price? This aspect of the matter will have to be considered and let it be considered by the Taxation Commission also. We know that especially in a district like South Kanara, Prohibition is not working properly. Let me not be misunderstood. It is not my purpose to say that it has done no good. It has done some good. The question is whether it is commensurate with the big loss which we have in the shape of lesser revenue.

“I now proceed to the second part of the Demand which relates to administration. Administration is a vast subject. Anything and everything can be said about it. I would like to congratulate the Government on their bold decision to introduce tenancy reforms in South Kanara district. We have been asking for this legislation for the last many years. I myself have been doing so for some years. We were always told that no such reform is needed for that district. True facts and figures were given to show that about 900 eviction suits are filed every year. A new argument was then put forward that they could not bring in piecemeal legislation referring to one particular district alone. Now we are happy to learn that the Hon. the Minister in charge of Revenue—we know that the Hon. the Chief Minister has also exerted himself in this behalf—is giving us a tenancy legislation. We are also told that he will be giving us what is known as ‘interim legislation’ pending formal tenancy reform. A formal tenancy reform, of course, may take some time and also it is not easy to formulate. The main point to be remembered in this connection is that the Government should make up its mind to give us what is known as temporary legislation with a view to stop evictions. The House may be aware that there are three kinds of tenants in the district of South Kanara. Firstly we have got the ‘permanent tenants’, secondly the ‘term tenants’ and lastly the ‘tenants at will’. The ‘tenants at will’ are entirely at the mercy of the landlords. In many cases, landlords, finding that some tenancy legislation is coming, have filed suits against their tenants who have been working on the fields for over forty or fifty years. We are glad that the Government have understood the position correctly so far as my district of South Kanara is concerned and are now coming forward with some excellent piece of legislation which is bound to be appreciated by the entire public of South Kanara district.

21st December 1953] [Sri L. C. Pais]

“ While on the subject of tenancy legislation for South Kanara, I would like to refer to the way and the manner in which the Hon. Minister in charge of Industries intervened in the matter of the big controversy which is now going on between the coffee growers and the Ministry of Industries and Commerce of the Government of India. The controversy relates principally to the fixation of coffee prices in general and the cost of production of coffee in particular. A conference was called by the Hon. Minister for Industries on the 16th September last which was attended by a number of coffee growers. The activities of the Ministry of Commerce and Industry were particularly adverse to the planters. As a result of that conference we know that some recommendations were made by the Government of India. We are happy to learn that on account of the interest taken by this Government and the Government of Mysore and Coorg, a three-man Commission to enquire into the working of tea, rubber and coffee plantations is going to be appointed shortly by the Commerce and Industry Ministry of the Government of India, though the request for an enquiry by the Tariff Board was not agreed to. The terms of reference of the Commission will be such that it can study the working of the plantations from different aspects—production, marketing, labour, cost and price, etc. The Government of India's policy in regard to the future of this industry will be formulated after the Commission has submitted its report. I may say for the information of this House that the main coffee producers in South India are in Madras, Coorg and Mysore and so far as Madras is concerned, the cultivated area is nearly about 98,190 acres and the total number of workers employed in this industry is not less than two lakhs in the three producing States. The Government, therefore, cannot shirk its responsibility in the matter.

“ It is now found that representations by individual planters or by associations carry no weight with the Ministry of Commerce and Industry functioning in New Delhi. It is, therefore, necessary that the three State Governments should intervene and intervene effectively. The Government of Mysore and of Coorg have realised the situation and are willing to act. The coffee planters of Southern India look to the Hon. Minister for Industries of the State for the necessary redress. On account of the wrong policies followed elsewhere, the future of the coffee industry is in peril and it is up to this Government and the Governments of Mysore and Coorg to come to its aid immediately and do the right thing.”

* SRI K. R. SAMBANDAM :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, 5-17 இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து ஒரு சில விஷயங்களை சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். p.m.

“ எனக்கு முன் பேசிய கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னதுபோல், இந்த விற்பனை வரியானது உணவுப் பிரச்சினையை மிகவும் பாதிக்கிறது. இன்று உணவுப் பற்றுக்குறைப் பிரதேசமாக இருக்கிற தமிழ்நாட்டில்,

[Sri K. R. Sambandam]

[21st December 1953]

இந்த மாதிரியான வரிகளை பல தடவைகள் உணவுப் பொருள்களின் மீது போட்டு, பொதுமக்களுக்கு அநேகவித தொல்லைகளைக் கொடுக்கிறோம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம்.

“ சீக்கிரம் கெட்டுப்போகக்கூடிய பொருள்களாகிய பழங்கள், மீன் ஆட்டிணைச்சி முதலியவற்றின்மீது விற்பனை வரி விதிக்கக்கூடாது என்று விஷயமாக தோழர் எஸ். ராமலிங்கம் அவர்கள் விரிவாக எடுத்துரைத்தார். அதிலும் முக்கியமாக இந்த உணவு விஷயத்திலே கவனிக்கவேண்டியது என்னவென்றால், இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய பெருவாரியான மக்கள் மாமிச உணவு சாப்பிடக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். சைவ உணவு சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் கூட, முதலில் முட்டையில் ஆரம்பித்து, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாமிச உணவு உட்கொள்ளுகிறார்கள். சைவ உணவு 8 அணுவுக்கு இன்றைக்கு கிடைக்கிறதென்றால், மாமிச உணவு 1 ரூபாய் முதல் 1½ ரூபாய் வரையில் இருக்கிறது. இந்த நிலைமை என் ஏற்படுகிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். பொருளாதாரத் துறையில் பொது மக்களை மிகவும் பாதிக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருப்பதை சர்க்கார் இதுவரை கவனிக்காமல் இருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது.

“ ஒரு விவசாயியோ, தொழிலாளியோ ஒரு நாளைக்கு ஒரு ரூபாய்க்கு மேல் சம்பாதிக்க முடியாத நிலை இந்தத் தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறது. அப்படி ஒரு நாளைக்கு ஒரு ரூபாய் கூட சம்பாதிக்க முடியாத நிலைமையில் மக்கள் இருக்கிறபோது, அவன் எப்படி மாமிச உணவு சாப்பிட முடியும்? ஆகையால், இது மிகவும் நெருக்கடியான விஷயமாகவும், அவசரமாக கவனிக்கப்படவேண்டிய விஷயமாகவும் இருப்பதால், சர்க்கார் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். சீக்கிரம் கெட்டுப்போகக்கூடிய இந்த உணவுப் பொருள்களின்மீது விற்பனை வரி விதிக்காமலிருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ அன்றைக்கு மகாத்மா காந்திஜி அவர்கள் மக்களுடைய உணவுப் பிரச்சனை முதலில் கீர்க்கப்படவேண்டுமென்று சென்றார். உணவுப் பொருள்களின் விலையானது மக்கள் வாங்கக்கூடிய அளவுக்கு, அவர்களுக்கு சக்திக்குத் தகுந்தாற்போல் குறைக்கப்படவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதற்கு உதாரணமாக உப்பு வரியை எடுத்தார்கள். ஆனால், கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள் 1937-வது ஆண்டில் இந்த விற்பனை வரியைக் கொண்டுவந்தார். இன்றைக்கு மக்களின் அத்தியாவசிய பொருளாகிய உப்புக்கும் மறைமுகமான வரியாகிய விற்பனை வரி போடப் படுகிறது. அன்றைக்குப் பல தலைவர்கள் உப்பு வரியை எதிர்த்து உப்பு சத்தியாக்கிரகம் செய்தார்கள். சிறைச்சாலைக்கும் சென்றார்கள். ஆனால், இன்றைக்கு அதே பொருளுக்கு விற்பனை வரியை விதிக்கிறார்கள். அந்த ஒரு நிலைமையை நாங்கள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியதாக இருக்கிறதே என்று வருந்தக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். ஆகவே, இம்மாதிரி உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரி போடப்படுவதால், மக்கள் பாதிக்கப்படுவதை உத்தேசித்து உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

“ இந்த விற்பனை வரியானது 10, 12 இடங்களில் ஒரே பொருளுக்குப் போடப்படுகிறது. அப்படியில்லாமல் ஒரு முனை வரியாக இதை மாற்றியமைக்கவேண்டும்,

“ இன்றைக்கு ஒரு கட்டையில் உள்ள பொருளை எடுத்துக்கொண்டால், அதாவது உணவுப் பொருள்கள் அல்லாத சாமான்கள் விற்காமல் பல நாட்கள் இருந்தாலும்கூட, அந்தப் பொருள்கள் கெட்டுப்போவதில்லை. அதனால், வியாபாரிகளின் பாதிக்கப்படுவதில்லை. ஆனால், காய்கறிகள், மாமிசம், மீன், போன்ற பொருள்கள் இன்றைக்கு விற்பனை யாகாவிட்டால் மறுநாள் கெட்டுப்போய்விடும். அதனால், அந்த வியாபாரிகளுக்கு நஷ்டம் தான் ஏற்படுமே தவிர வேறென்னதில்லை. இம்மாதிரி பொருள்களிலே வியாபாரம் செய்கிறவர்கள் மிகவும் ஏழ்மையான நிலையில் இருக்கின்ற காரணத்தினால், நமது கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள் ஒரு முனை வரி விதிப்பதோடு மட்டு

21st December 1953] [Sri K. R. Sambandam]

மல்லாமல் இம்மாதிரியான உணவுப் பொருள்களின் மீது விதிக்கப்படும் விற்பனை வரியை ரத்துசெய்யவேண்டுமென்று மறுபடியும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“இந்த வரியை வசூலிப்பதற்காகப் போட்டிருக்கும் அதிகாரிகள் எண்ணிக்கையைப் பார்க்கப்போனால், அவர்களெல்லாம் இந்த சுதந்திர சர்க்காரில் வைத்திருக்கக்கூடிய சைன்ஸியத்தைவிட அதிகமாக இருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இந்த விற்பனை வரி விதிப்பதன் மூலமாக சர்க்காருக்கு சுமார் 50 லக்ஷம் வருகிறதென்றால், சுமார் 16, 17 லக்ஷம் வரையில் அதிகாரிகள் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. அவர்கள் வரிவசூல் செய்யும்போது வியாபாரிகளிடம் நடந்த கொள்ளும் முறையைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

“வியாபாரிகளில் பல பேர்கள் விற்பனை வரி செலுத்தாமல் எமாற்றுகிறார்கள். இந்த விற்பனை வரியை சர்க்காருக்குக் கொடுக்காமல் தப்பித் துக்கொள்வதற்கு அநேக முறைகளைக் கையாளுகிறார்கள். உதாரணமாக, ஒரு சாமான் வேண்டுமென்று கேட்டு, அதற்கு பில் வேண்டுமென்றும் கேட்டால், சாமானுக்கு ரூபாய் ஆகிறது 1½ அணு அதிகமாகக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறாரா?” என்று அந்தக் கடைக்காரர் கேட்கிறார். சாமான் வாங்கச் சென்றவர், நாம் எதற்காக இந்த அதிகப்படியான பணத்தைக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் பில் வேண்டாமென்று சொல்லி விடக் கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறது. கடைக்காரர்கள் சாமான் வாங்கு வோரை இந்தவிதமாக கேள்விகள்கேட்டு எப்படியாவது விற்று சாமான் களுக்கு கணக்கு எழுதாமல் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அதனால், சரியான முறையில் விற்பனை வரி சர்க்காருக்குச் சேருவதில்லை. வசூலிக் கப்படாமல் போகின்ற பணம் மிக அதிகமாக இருக்கிறது என்பதை சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

“விற்பனை வரி வசூலிக்கும் இயந்திரம் கெட்டுப் போயிருக்கிறது. அந்த அதிகாரிகளுடைய திறமையையும் நடத்தையையும் சர்க்கார் கவனித்து, தகுந்த அதிகாரிகளைப் போட்டால் விற்பனை வரி நல்ல முறையில் வசூலிக்கப்படும். விற்பனை வரி இலாகா என்று சொன்னால், அதில் எல்லா விதமான ஊழல்களும் மலிந்து விடக்கின்றன. அதை எடுத்துச் சொல்வதற்கு முடியாத நிலைமையில் மிகவும் கேவலமான நிலைமையில் இருக்கிறது. இதைச் சொல்வதற்கே நான் வருத்தப்படுகிறேன். அந்த முறையிலே வரி வசூலிக்கப்படுகிறது.

“இதற்கெல்லாம் காரணம் விற்பனை வரி பல முனைகளில் வசூலிக்கப் படுவது தான். ஒரு முனையில் விதித்தால், இந்தமாதிரியான நிலைமைக்கு இடமில்லாமல் போகும். இந்த விஷயத்தை சர்க்கார் கவனித்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.”

*SRI M. PALANIYANDI :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் கொடுத்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

5-23
p.m.

“உணவுப் பொருள்களுக்கு விதிக்கும்படியான விற்பனை வரியைப் பற்றி அவர்கள் விவரமாகப் பேசுகிறார்கள். உதாரணமாக அரிசியைப்பற்றி எடுத்துக்கொண்டால், அரிசி விலை படி ரூ. 1-4-0 ரூ. 1-2-0, என்று இருக்கிறது. சாதாரணமாக, 40 அல்லது 50 படி கொண்ட மூட்டை அரிசியை தலைமேல் சுமந்து கொண்டு வியாபாரம் செய்யும் சாதாரண ஏழை சில்லரை வியாபாரிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கடன் வாங்கி, ஒரு மூட்டை அரிசியை வாங்கி விற்று அதிலிருந்து ஜீவனம் செய்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட சிறு வியாபாரிகளுக்கும் இந்த விற்பனை வரி விதிக்கப்படுகிறது. அவர்கள் என்ன கணக்கு வைத்துக்கொள்ள முடியுமென்று தெரியாது.

[Sri M. Palaniyandi] [21st December 1953]

“விற்பனை வரி வாங்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் என்ன செய்கிறார்களென்றால், 50-ஐ 30-ஆல் பெருக்கி, அதையும் 12-ஆல் பெருக்கி, மொத்தம் 18,000 ரூபாய் வரையில் அவன் ஒரு வருஷத்தில் வியாபாரம் செய்கின்றான் என்ற ஒரு உத்தேசத்தில் அவன் விற்பனை வரி கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லி, அவன் மடியில் கையைப் போடுகிறார்கள். அவனுடைய முதல் என்ன, ஸ்பாம் என்ன, அவன் வாழ்க்கையை எப்படி நடத்துகிறான். அவனால் வரி கொடுக்க முடியுமா? கொடுத்துவிட்டால் அவன் வாழ்க்கை நடக்குமா? அவ்வாறு வரி வசூல் செய்வது முறையா என்பதைப்பற்றி யெல்லாம் அந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் சிந்திக்காமல் வரி வசூல் செய்கிறார்கள். ஆகவே, அத்தியாவசிய உணவுப் பொருள்களுக்காவது விற்பனை வரி விதிக்கப்படாமல் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“சாதாரண வியாபாரிகளிடமிருந்து இவ்வளவு கெடுபிடியாக விற்பனை வரி வசூல் செய்யும் இதே சமயத்தில், பெரும் வியாபாரிகள் இருக்கிறார்களே, அவர்களிடம் போவதற்கும் இந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் நடுங்குகிறார்கள்; பயப்படவில்லை. ஆனாலும், அவர்களுடைய உண்மையான கணக்கைத் தெரிந்துகொள்ள உத்தியோகஸ்தர்களால் முடியாது. ஏனென்றால், அவர்கள் இரண்டு கணக்குகள் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒன்று விற்பனை வரி அதிகாரிகளுக்குக் காட்டவேண்டிய கணக்கு; இன்னொன்று தங்களிடையே சொந்த முறையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி இரண்டு வகைக் கணக்கு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, சட்டத்திலும் ஒரு அம்சம் இருக்கிறது. அதாவது, முதலில் கணக்கு விவரங்களைப் பார்ப்பதற்கு முன், வியாபாரிகளிடம் விவரம் கேட்கப்படவேண்டுமென்றும் கணக்குப் புஸ்தகங்களை திடீரென்று சோதனையிட கூடாதென்றும் ஒரு அம்சம் இருக்கிறது. ஆகையால் கணக்கிலிருந்து அவர்களுடைய விற்பனை விவரங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. அதனால் ஒருவித பிரயோசனமும் இல்லாமலிருக்கிறது. ஆகவே, பல கணக்குகளை வைத்துக்கொண்டு விற்பனை வரி வசூல் செய்யும் சாதாரண உத்தியோகஸ்தர்களை வியாபாரிகள் ஏமாற்றக்கூடிய நிலை இருந்துவருகிறது.

“இன்றைக்கு விற்பனை வரி வசூல் செய்யும் அடிப்படை உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு சுமார் ரூ. 45 அடிப்படைச் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களின் ஆரம்பச் சம்பளமே விலைமாதர் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. மத்திய அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் ராஜ்ய சர்க்கார் சிப்பந்திகளுக்கும் உள்ள சம்பள வித்தியாசம் நமக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆகவே, இப்படிக்குறைந்த சம்பளம் வாங்கும் இந்த விற்பனை வரி உத்தியோகஸ்தர்கள் பெரிய வியாபாரிகளிடம் சென்று மிரட்டுவதற்கோ, மற்றப்படி அவர்கள் மேல் தீவிரமான நடவடிக்கை எடுப்பதற்கோ யோசிக்கிறார்கள். இதை நான் சொல்லவில்லை. இன்று நாட்டிலேயே மிகவும் போற்றப்படுகிற ‘கல்கி’ பத்திரிகையே சொல்லுகிறது. ‘ரேஷன் காலத்தில் சாதாரண ஏழை மக்களைத்தான் அது பெரிதும் பாதித்தது; பெரும்பெரும் பணக்கரர்கள் தப்பித்துக்கொண்டார்கள்; அதற்குக் காரணம் அதிகாரிகள் அவர்களிடம் போவதற்கு அஞ்சுகிறார்கள். ஏதாவது அவர்களிடம் பணம் பெறலாமோ என்ற எண்ணத்தில்கூட அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு அஞ்சுகிறார்கள்’ என்ற முறையில் எழுதினார்கள். அதேபோல் எந்த ஒரு சட்டமும் சாதாரண ஏழை மக்களைத்தான் அதிகமாக பாதிக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறதே தவிர, செல்வாக்கு உள்ளவர்களையும் பணம் உள்ளவர்களையும் அதிகமாக பாதிக்கவில்லை. இன்று ஏழை மக்கள்தான் அதிகமாக இந்த நாட்டில் இருக்கிறார்கள். இந்த உணவுப் பொருள்களின் மீது வரி விதிப்பதால், அதிகமாக ஏழைகள்தான் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே, உணவுப் பொருள்களின் மீது விற்பனை வரி விதிப்பதை சர்க்கார் நிச்சயமாக நீக்கவேண்டும்.

“வாழ்க்கைப் புள்ளி விவரங்களை சர்க்கார் அடிக்கடி வெளியிட்டு வருகிறார்கள். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் வாழ்க்கைப் புள்ளி உயர்ந்து கொண்டே வருகிறது. இதை சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டும். சாதாரண காலத்தில் 39-வது ஆண்டில் 100 பாயிண்ட் என்றால் இப்பொழுது 400

21st December 1953] [Sri M. Palaniyandi]

பாயின்ட் என்று ஏறியிருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு அத்தியாவசியப் பொருள்களின் விலைவாசிகள் உயர்ந்திருக்கின்றன. இந்தவிதமாக வாழ்க்கைச் செலவு உயர்ந்திருக்கும் அதே சமயத்தில், ஜனங்களுடைய பொருளாதார நிலை உயர்ந்திருக்கிறதா, அல்லது அவர்கடைய வாங்கும் சக்தி அதிகரித்திருக்கிறதா என்று பார்த்தால், இல்லையென்று தான் சொல்வ வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம்.

“அடுத்தபடியாக, இந்த விற்பனை வரி தற்போது பல கட்டங்களில், பல முனைகளில் வசூல் செய்யப்படுகிறது. பல முனைகளில் வசூலிக்கப்படுவதை உடனடியாக நிறுத்தவேண்டுமென்று பல அங்கத்தினர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். நாட்டில் மக்களெல்லோரும், பலமுனை விற்பனை வரி எடுப்பவேண்டுமென்று முறையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இது விஷயத்தில் சர்க்கார் பரிசீலனை செய்து, உடனடியாக பலமுனை விற்பனை வரி வசூலிக்கப்படுவதை நிறுத்தி ஒரு முறையில் வசூலிக்க ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“இந்த வரி விதிப்பு பெரும்பாலும், சாதாரண மக்களை பாதிக்கக் கூடிய முறையில் இருக்கிறதென்றும், பெரும் பெரும் முதலாளிகளையோ செல்வாக்கு உள்ளவர்களையோ பாதிக்கக்கூடிய முறையில் இல்லாமல் இன்றைய சர்க்காரின் வரி விதிப்புக் கொள்கை இருக்கிறது.

“சென்னை அரசாங்கத்தினுடையவும், மத்திய அரசாங்கத்தினுடையவும் கொள்கை எப்படியிருக்கிறதென்றும், பெரும் பெரும் முதலாளிகளும் பிரிட்டிஷ்காரர்களும் இன்று நம் நாட்டுச் செல்வத்தைச் சுரண்டும்படியான நிலையில் இருக்கிறது. ஏராளமான லாபத்தை அவர்கள் இன்றைக்குப் பெறுகிறார்கள். இதையெல்லாம் ஆண்டுதோறும் சர்க்கார் கணக்கெடுத்துப் பாரக்கவேண்டும். அந்த விதமாக பெரும் முதலாளிகள் எவ்வளவு கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து, சர்க்கார் வரி விதிப்புக் கொள்கையை மாற்றி யமைக்கவேண்டும்.

“நேற்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ராமசுந்தரி பேசும்போது, பாரி அண்டு கம்மெனி அடிக்கும் கொள்ளை லாபத்தைப்பற்றி புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்கும்போது, 5 ஆண்டில் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் ஒரே கம்பெனி எப்படி சம்பாதித்திருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டினார். அதேபோல், ஹார்வி மில் போன்ற பல அந்நிய முதலாளிகள் நம் நாட்டு மக்களுடைய பணத்தைச் சுரண்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறார்கள் என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது.

“மேலும் மத்திய சர்க்காரிலிருந்து சென்னை அரசாங்கத்திற்குக் கிடைக்க வேண்டிய தொகையை சரியானபடி கிடைப்பதற்கு நமது அரசாங்கம் வழிவகை செய்யவேண்டும். மேலும், நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் பல தடவை இந்த சட்ட சபையில் “I persuade the Central Government” என்று சொன்னார். அவர் மத்திய சர்க்காரை persuade செய்ததன் பலன் என்ன என்று தெரியவில்லை.

“ஆகவே, உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரி விதிக்கும் இந்த முறையை நிறுத்தவேண்டும் அதோடு கூட விற்பனை வரி ஒரு முனையிலும் வசூலிக்கப்படவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

DEPUTY SPEAKER :—“The House will now adjourn and meet again at 9 a.m. to-morrow.”

The House then adjourned.